

Cirkus

Senzace! Ve čtvrtek byla celá naše třída v cirkuse. Vyrazilo nám to dech, když nám ředitel přišel oznámit, že majitel cirkusu zve na představení jednu třídu z naší školy a že vybrali zrovna tu naši. Když je na čtvrteční odpoledne naše třída někam pozvaná, málokdy to je do cirkusu. Jednomu jsem ale nerozuměl, že totiž naše paní učitelka vypadala, jako by jí bylo do breku. A přitom byla taky pozvaná, vždyť nás sama měla do toho cirkusu doprovázet!

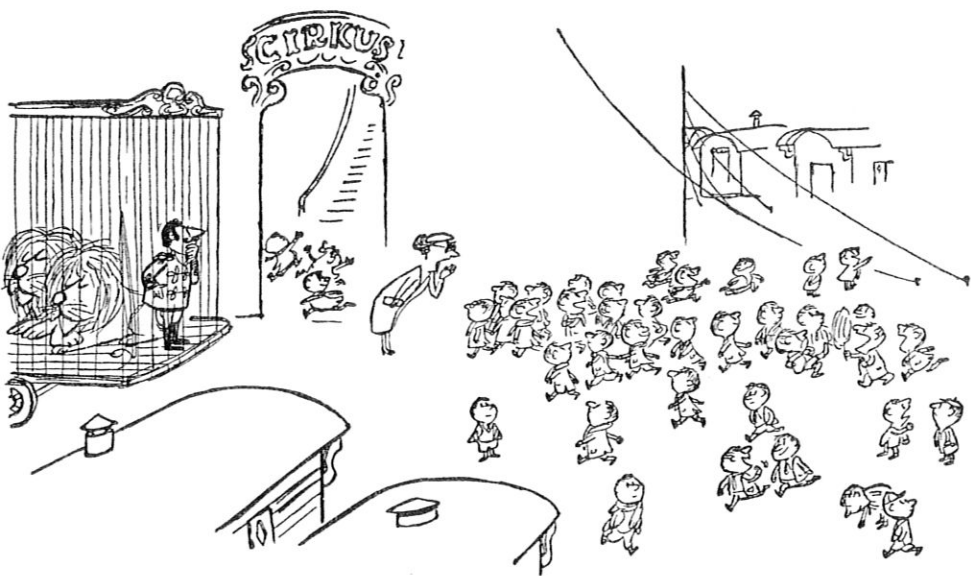
V autobuse, který nás ve čtvrtek do cirkusu vezl, nám paní učitelka řekla, že spoléhá na to, že budeme hodní. Slíbili jsme jí to, protože máme paní učitelku rádi.

Než jsme vešli do stanu, spočítala nás paní učitelka a zjistila, že jeden chybí, byl to Vendelín, který si šel koupit cukrovou vatu. Když se vrátil, paní učitelka mu vynadala. „No a co,“ řekl jí Vendelín, „musím přece jíst, a pak, cukrová vata, to není nic moc. Nedáte si?“ Paní učitelka zhluboka vzdychla a řekla, že je nejvyšší čas jít dovnitř, že už máme zpoždění. Ale museli jsme počkat na Augustýna a Kryšpína, jelikož ti si šli tu cukrovou vatu taky koupit. Když se vrátili, paní učitelka je nepochválila: „Zaslouhovali byste, abych vás do toho cirkusu nepustila!“ řekla jim. – „Když Vendelín nám udělal chutě,“ vylouval se Kryšpín. „My jsme nevěděli, že se to nesmí.“ – „Paní učitelko,“ přihlásil se Celestýn, „Albín si taky chce jít koupit cukrovou vatu!“ – „Nemůžeš bejt zticha, žalobníčku! Chceš jednu do nosu?“ okřikl ho Albín. A Celestýn se dal do breku, tvrdil, že ho všichni jenom zneužívají, že je to hrozné, že z toho bude nemocný, a paní učitelka řekla Albínovi, že bude příští čtvrtek po škole. „No to je ohromný, tohle!“ rozčílil se Albín. „Já jsem si ji ani nešel koupit, tu

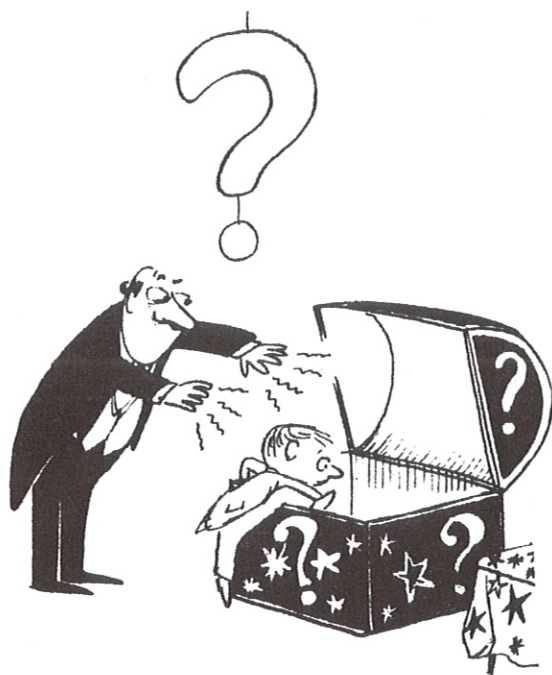
pitomou vatu, a budu po škole, a těm, co si ji koupili, těm nic neřeknete!“ – „Závídíš, protože my tu cukrovou vatu máme, a ty ne!“ – „Paní učitelko,“ přihlásil se Jáchym. „můžu si jít tu vatu taky koupit?“ – „O cukrové vatě už nechej slyšet ani slovo!“ rozkřikla se paní učitelka. – „Tak oni ji jedí, tu cukrovou vatu,“ řekl Jáchym. „a já o ní nesmím ani mluvit? To je nespravedlivé!“ – „Máš pech,“ řehnil se Vendelín. „protože ta cukrová vata je ňam, ňam!“ – „Nikdo se tě na nic neptal, tlustochu!“ řekl Jáchym. – „Abych ti ji nenacpal do krku!“ rozkřikl se Vendelín. – „Jen si to zkus!“ zařval Jáchym a Vendelín mu připlácl vatu na obličej. Jáchym se dopálil, a tak se začal s Vendelínem prát a paní učitelka se dala do křiku a přišel jeden zaměstnanec cirkusu a řekl jí: „Slečno, jestli chcete vidět naše představení, radím vám, abyste šli dovnitř, začali jsme už před čtvrt hodinou. Uvidíte, my tam taky máme šašky.“

V cirkusu dělali zrovna pekelný rámus muzikanti a pak přišel pán oblečený jako číšník v restauraci, kde jsme byli na obědě na oslavu bábinčiných narozenin. Pán nám oznámil, že bude dělat kouzla, a začal tím, že ukázal ruce plné zapálených cigaret. „Pche,“ ušklíbl se Viktorín. „ten na to má jistě nějaký trik, eskamotéři nejsou opravdoví kouzelníci.“ – „Říká se eskamotéři,“ opravil ho Celestýn. – „Nikdo se tě na nic neptal,“ odsekl Viktorín. „zvlášť když meleš blbosti.“ –

„Slyšela jste to, paní učitelko?“ zeptal se Celestýn. – „Viktoríne, jestli se nebudete chovat slušně, nechám vás vyvést,“ řekla paní učitelka. – „Nechtěla byste je nechat vyvést všechny?“ řekl pán, co seděl za námi. „Rád bych se na to představení díval v klidu.“ – Paní učitelka se k němu otočila a řekla: „No dovolte, já vám v tom přece nebráním, pane.“ – „Můj tatínek je policejní strážník, já ho poprosím, aby vám dal spoustu pokut,“ řekl Viktorín.

„Podívejte se, paní učitelko, ten eskamotér vyhlásil, že potřebuje pomocníka, a přihlásil se Jáchym,“ upozornil Celestýn paní učitelku. A byla to pravda. Jáchym stál uprostřed arény vedle kouzelníka, který řekl hlasitě: „Výborně! Zde máme odvážného mladého muže, takže mu zatleskáme!“ Paní učitelka vstala a křičela: „Jáchyme, okamžitě se vraťte sem!“ Ale eskamotér (jak říká Celestýn) řekl, že nechá Jáchyma zmizet. Strčil ho do jakési truhly, zavřel víko, zamával hůlkou, a když truhlu zase otevřel, Jáchym tam nebyl. „Ó můj bože!“ vykřikla paní učitelka. Vtom ten pán, co seděl za námi, řekl, že by bylo nejlepší, kdyby nás do té truhly strčil všechny. „Pane, vy jste hrubián,“ řekla paní učitelka. – „Má pravdu,“ řekl jiný pán, „copak nevidíte, že ta malá chudinka má i bez vás s těmi

uličníky dost trápení?“ – „Pche!“ udělal Vendelín. – „Vy mě nebudete poučovat!“ řekl první pán. – „Cheete jít ven, abychom si to vyříkali?“ zeptal se druhý pán. – „Ale prosím vás,“ řekl první pán. – „Poseroutko!“ řekl druhý pán a do toho spustila muzika tuš a Jáchym se vrátil a všichni mu tleskali a paní učitelka mu řekla, že bude po škole.

Potom přivezli do arény klec, ve které byli lvi a tygři, a přišel krotitel a prováděl fantastické věci. Strkal hlavu do lví tlamy a lidi křičeli a dělali „óóóh“ a Viktorín prohlásil, že ten kouzelník nebyl žádný kouzelník, když se Jáchym vrátil. „Tak to není,“ řekl Albín. „Jáchym se sice vrátil, ale předtím zmizel.“ – „To byl jen trik,“ řekl Viktorín. – „A ty jsi blbeček, mám chuť ti jednu vrazit,“ řekl Albín. – „Ticho,“ zařval pán, který seděl za námi. – „Nezačínajte znovu!“ varoval ho druhý pán. – „Začnu, kdykoli budu chtít,“ řekl zas ten první a Albín vlepil Viktorínovi facku. Lidi začali dělat „pst“ a paní učitelka nás z cirkusu vyvedla, což bylo škoda, je-likož do arény právě vběhli klauni.

Když jsme nastupovali do autobusu, přišel k paní učitelce ten krotitel. „Během svého čísla jsem vás pozoroval,“ řekl jí. „A obdivuju se vám. Musím říct, že na vaše povolání bych kuráž neměl!“

